

POLIDORI, JOHN WILLIAM
BYRON, GEORGE GORDON, BARON

**Vampyren. Af lord Byron. Öfwersättning.
Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.**

Uppsala
1827

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> eller boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Roman

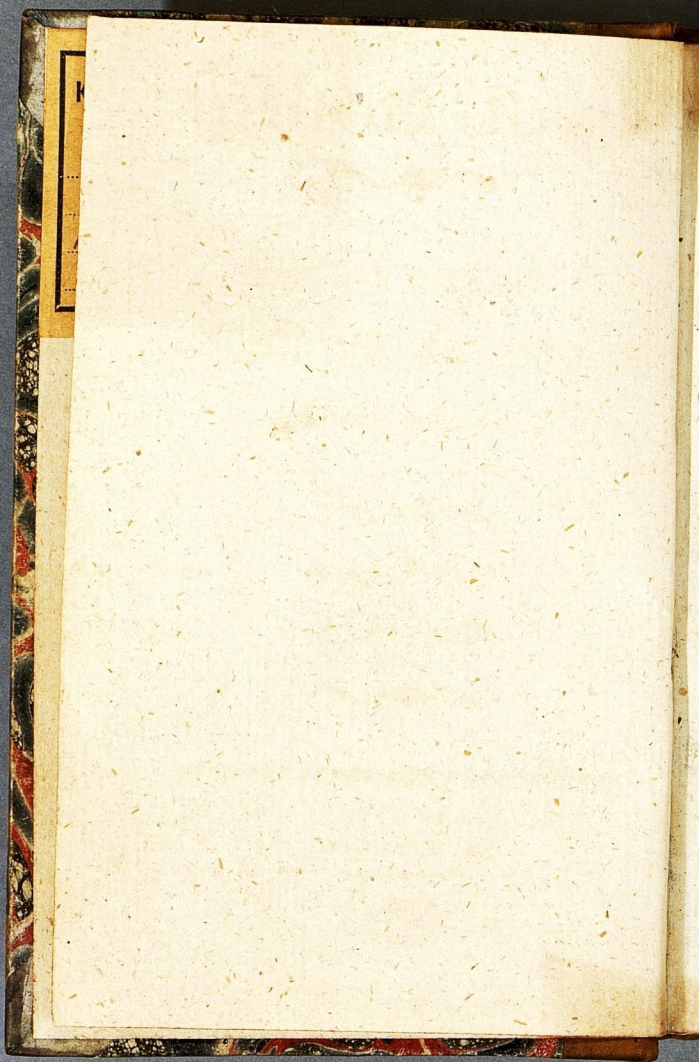
Saml.

1700-1829

Ex. A.

NOVELL-BIBLIOTEK

B a m p y r e n.

af

Lord Byron.

Öfversättning.

Upsala,

tryckt hos Em. Bruzelius,

1827.

Äfwen denna berättelse är ej öfversatt från
engelska Originalen, utan från Meisners tyska
bearbetning af Lord Byrons Kista, införd i Schu-
manns Taschenbibliothek der ausländischen Klas-
siker, — hwilket Öfversättaren trott sig böra till-
kännagifwa,

Inledning.

(I sammandrag.)

Den wäntro, hwarpå följande berättelse grundar sig, är i Orienten mycket allmän. Särdeles hos Araberne träffar man den ganska ofta; men till Grekerna har den ej sträckt sig förr än efter Kristendomens inödrande och ej antagit sin närvarande beskaffenhet förr än den latinska och den grekiska kyrkan blifwit söndrade. — Vid den tiden började man mera allmänt hysa den tanken, att en latinsk kropp ej kunde öfvergå till förutskullelse, om den bogross i grekisk jord; smäningom tilltog den mer och mer, och utgjorde ämnet för mången underfull berättelse, som ännu bibehåller sig, om döda, som uppstå ur sina grafvar, och föda sig med blodet af unga och wadtra personer. — I wester utspredde den sig, med obetydliga afwitelser, öfwer Ungern, Österrike och Lothringen, hwarest den tron bibehöll sig, att Dampyrer om natten insuga en wis mängd blod från sina slagtoffer, hwilka deraf blifwa magra, förlora sina krafter och snart dö af twinsot, medan deras menliga blodsugare fetna och fylla sina ådror i den mån, att blodet framtränger ur alla kroppens öppningar och till och med ur hudens porer.

I London Journal för Mars 1734 finnes en fåsam och likwäl trovärdig berättelse om ett

alldeles eget slags Wampyrism, som såges hafwa
 händt i Madregva i Ungern. — Man finner att
 stället's Hwets-Kommandant och Magistrat, wid
 noga efterfrågan, bestämde och enhälligt förklarar,
 att ungefärligen fem år förut en wiss Heibud,
 wid namn Arnold Paul, ut sagt, att han i
 Eszowia, wid gränsen af turtiska Serwien, blif-
 wit plågad af en Wampyr, men sunnit ett medel
 att befria sig ifrån densamma, då han åtit litet
 jord af Wampyrens graf och twättat sig sjelf med
 hans blod. Denna försigtighet frälste honom
 likwäl icke ifrån att blifwa förwandlad till Wam-
 pyr *); ty ungefär tjugu till trettio dagar efter
 hans död och begrafning klagade några personer,
 att de af honom blifwit plågade, och de utlade
 till och med inför rätta, att fyra personer genom
 anfall af honom blifwit beröfwade lifwet. — Att
 förekomma vidare olycka, frågade invånarne sin
 Stadagan (ett slags domare) om råd, gräfde upp
 lifet och funno det (såsom med Wampyrer skall
 wanligtwis vara händelsen) ännu alldeles friskt
 och utan spår till förmultning, medan tillika ur
 dess näsa, mun och broa framströmmade rent och
 klart blod. — Sedan man nu fått tillräckligt be-
 wis, grep man till de wanliga medlen deremot.
 En stor fördes genom hjertat och kroppen på Ar-

*) Den tron är allmän, att en person, som
 blifwit utsugen af en Wampyr, sjelf förbo-
 tes till Wampyr, och äfwen i sin ordning
 suger.

nold Paul, hvarwid han såges hafwa Kritis lika
häftigt, som om han ännu lefde. Derefter affkar
man hans hufvud, uppbrände kroppen och ströds-
de affan i graswen. — Samma mått och steg
widtogos med alla lik efter sådane personer, som
dödt af Wampyrism, för att hindra dem att af-
wenledes på de efterlefswande stilla sin blodtörst.
— Denna obyggliga berättelse meddelas här,
emedan ämnet för dessa anmärkningar tyckes af
denamma få större tydlighet, än af något annat
exempel, som jag skulle kunnat anföra.

I åtskilliga trakter af Grekland anses det
såsom ett slags straff efter döden, för något i
lifstiden begånget rysligt brott, att den afflidne
icke allenast är dömd till Wampyrism, utan och
att inkränka sina djefwulka besök endast till
dem, som han här på jorden mest älskat, eller
med hwilka han genom blodsband warit närmast
förenad.

Många bejynnerliga och intressanta under-
rättelser om denna i sitt slag enda och förfärliga
wantro skulle kunna meddelas, men den nu lem-
nade må göra tillfyllest innom gränsen af en in-
ledning, genom hwilken det följande nödwändig-
behöfde förklarad.

B.

B a m p y r e n.

Det hände sig, att midt ibland vinterudjens i London, i afskilliga sällskap af tongiswande förnåma, en adelsman wisade sig, mera utmärkt af sina besonnerligheter än af sin rang. Han såg ned på den hogsljudda glädjen rundt omkring honom, liksom wore deltagandet deruti ej honom förunnadt. Blott de förnas milda leende tycktes wäcka hans uppmärksamhet, likwäl syntes det äfwen som skulle hans blick hämma detta löje och sprida fruktan i de gladas bröst. De som förnummo en sådan rösning, kunde ej dertill uppgifwa orsaken; några härledde den frön hans stotnade öga, hwilket, då det rigtades på ett menniskoansigte, utan att i sig sjelst äga någon ting inträngande, likwäl med en enda blick tycktes genomborra det innersta hjertat; men då det särskildt rigtades på kinderna, syntes det sträle tung som bli och oförmoden att framtränga genom kinden. — Gör sin besonnerlighet fullt inviterades han i alla hus; hwar och en önsade att se honom, och de som blifwit wane wid lifliga sinnesrörelser och funno sig beswärade af tidens långsamhet, glädde sig att träffa en warelse, som förmodde fångla

deras uppmärksamhet. I trots af hans ansigtets dödsbleka färg, hvilket hwarken af biugielus rodnad, eller af en upplåganden passion, någonsin fick en warmare kolorit, oaktadt för öfrigt dess form och kontourer woro utmärkt wakra, försökte likwäl wisja lofsökare af quinnolön att ådraga sig hans uppmärksamhet, för att erhålla åtminstone några bevis af hwad de plögade kalla tillgifwenhet. Lady Mercer, som alltsedan sitt giftermål varit ett ämne till smädelse för alla fula fruntimmer i societeten, ställde sig honom i vägen och sökte på allt sätt, ja äfwen genom en förwånande klådsel, leda hans uppmärksamhet på sig: — förgåfves — ty stod hon framför honom och hans ögon efter utseende woro ristade på hennes, så syntes hon icke des mindre af honom obemärkt; — till och med hennes fräcka oförskämhet förbröllades slutligen, och hon rymde fältet. — Men änskönt icke en gång en så berömd Dam kunde bestämma riktningen af hans blickar, tycktes likwäl quinnolönet för ingen del wara honom lifgiltigt; men den försigtighet, hwarmed han tilltalade en dygdig hustru, en öfkyldig flicka, war efter utseendet så stor, att i allmänhet ganska få kunde skröta dermed. — Han stod likwäl i rop såsom intagande talare, och aningen man derigenom belegeade sin fruktan för hans såfärdiga lynne, eller om man lät röra sig af hans kånbara hat emot lasten, nog af, han

hade lika ofta sådana fruntimmers umgänge, hvilka sökte sitt föns företräden i husliga dygder, som deras, af hvilka dessa företräden genom laster ofskrades.

Denna tiden kom den ung adelsman, wid namn Aubrey, till London. Han war fader- och moderlös. Hans föräldrar, dem han tidigt i ungdomen förlorat, hade åt honom och hans syster efterlemnad en stor förmögenhet. Han hade dertföre fått förmyndare. Dese wunnlade sig mera om förvaltningen af hans egendom, än att sörja för hans uppfostran, och denna stannade således i händerna på lejdt folk, som sökte mera att bilda hans fantasi än hans förstånd. — Han fick deraf denna höga romantiska känsla för hebet och nyprigtighet, som dagligen förstör så många hundrade begynnare. Han trodde, att alla menniskor skulle älska dygden, och tänkte, att lasten wore af försynen skapad endast för effekten full i skådespelet, så som wi se den uppträda i romaner; han föreställde sig, att uselheten i tojor bestod endast i klädslu, hvilken likwäl wore warm och genom oregelbunna wed och brotliga lappar bättre anstod en målars öga. — Kort sagdt, han höll skaldernas drömmar för verkliga heter i lifwet. Han war wacker, ledig och rik; dertföre omgafs han wid inträdet i glada sällskap af så många mödrar, som framsökte att, för att måla fina träuande eller wilda gunstlingar med

de lifligaste färgor, medan böttrarne själwa genom sina wänliga miner, då han kallades dem, och genom sina blistrande ögon, då han bypmade läpparne, förljedde honom till örigtiga föreställningar om sina talanger och förtjenster. — Öfverlemnad åt sin romantiska enslighet, förwånades han ej litet, då han saan, att, med undantag af talje och waxljusen, som fladdrade, icke af en andes närvaro, utan af brist på ljusfäror, finnes i det werkliga lifwet alldeles ingen anledning att sammanhopa sådana leende målningar och beskrifningar, som träffades i de bötter, dem han gjort till föremål för sitt studium. — Då han litwål fann någon ersättning i sin smicrade sådånga, stod han i begrepp att taga afsked af sina drömmar, just då den utomordentliga wärrelsen, som wi här ofwan beskrifwit, tom honom i vägen.

Han gaf allt på honom, och den fullkomliga omöjligheten, att bilda sig ett begrepp om karaktären af en man, hwilken endast försänt i sig själf, wisade söga andra tecken till sin iakttagelse af uttre föremål, än det tyfsta erkännandet af deras tillwärelse, fullkomnade hans undwiskande af deras ömsesidiga berörning. — Emedan han tillkät sin fantasi, att förgälligt utmåla hwarje ting, som smicrade hans ödjelse för sällsamma och utswi swande ideer, utbildade han och snart denna

varelse till hjälten i en roman, och anfåg nu
 fostret af sin fantasi för den lefwande personen
 utom honom. — Han blef bekant med denna
 person, wisade den uppmärksamhet och wann
 derigenom ärminkone så mycket, att den syntes
 erkänna hans närwarelse. — Han fick småningom
 weta, att Lord Ruthvens omständigheter woro
 förstörda, och flöt snart af underrättelser om till-
 rustningar i * * gatan, att han ämnade göra
 en resa. — Full af hög, att anställa nogare
 forskningar angående denna besynnerliga karakter,
 hwilken nu retat hans nyfikenhet än mera, lät
 han sina förmyndare förstå, att det nu för ho-
 nom torde wara tid att börja den resa, hwilken
 man sedan århundraden ansatt nödwändig för en
 yngling, som skulle sättas i stånd att göra några
 raska framsteg på lifwets bana, och att sålunda
 lifna sina förfäder, så att han ej måtte sonas
 fallen ur kvarne, när han hörde föraraliga in-
 triger behandlas såsom ämnen för spe eller för
 berdm, allt efter som de blifwit utförde med mer
 eller mindre skicklighet. — Då förmyndarne lem-
 nade sitt samtycke, underrättade åfwen Aubrey
 genast Lord Ruthven om sin affigt, och förnö-
 nades ej litet, att af honom emottaga anbudet
 om en gemensam resa. — Smidrad genom ett
 sådant bewis af aktning från den, som efter ut-
 secande ägde ingen ting gemensamt med andra
 menniskor, gick han med nöje in på detta anbud

och inom få dagar hade de tillroggalagt det åter-
kallande hafvet. — Hittills hade Aubrey ej haft
tillfälle att studera Lord Ruthvens karakter, och
han fann nu, att, då han kunde observera flera
af hans handlingar, erbjödo resultatet åtfylliga
följder i afseende på de stenbara driffjädarne
för hans uppsörande. — Hans reklamrat dref
sin välgörenhet ända till slöseri; — lättingen
landstrykaren, tiggaren fick ur hans händer mer
än nog, för att tillfredsställa egonblickets behof.
— Men Aubrey anmärkte tillika, att han icke gaf
almosor åt dygdiga personer, som blifwit fattiga
genom olyckshändelser, till hvilka sjelfva deras
dygd gifwit anledning; desse afvisades med ett
hånande löse: deremot, om boswen anhöll om en
mild gåfwa, icke till nödwändiga behofs syllande,
utan för att måtta sina djuriska lustar och ned-
sjunka än djupare i sina utswäfningars dy, bort-
gick en sådan rikeligen begäfwad. — Wid denna
välgörenhet af Lorden war likwäl en omständig-
het, som wäckte Aubrey's stora förundran. Alla,
som af densamma hugnades, funno, att synbart
en förbannelse hwilade derpå, ty antingen för-
des de deraf till schavotten, eller nedsänktes i
det djupaste och skratteligaste elände. — I Brys-
sel och andra städer, genom hvilka deras väg
förde dem, wäckte det Aubrey's förwåning, att
hans reklamrat med stenbar åtrå uppsökte stora
werldens kretsar; här blandade han sig i skuff-

pet wid Pharaobordet, höll, och spelade alltid stek
 Lycka, utom när en erkänd bedragare war hans
 motspelare, ty då förlorade han mera än han ha-
 de vunnit; men hans ansigte bibehöll samma
 oföränderlighet, med hwilken han wanligtwis gaf
 allt på säkhet runt omkring. — Men så snart
 han sammantråffade med den raska, obetänksam-
 ma ynglingen, eller med den olyckliga fadren till
 en talrik familj, tostes hans önskan utgåra For-
 tuna's lag, — hans sinnes öpenbara frednvaro
 försvann, och hans ögon lyfte liksom kattens, då
 den leker med en halfdöd rått. — I hwarje stad
 efterlemnade han någon fordom förmögen yng-
 ling, hwilken han bortryckt ur den krets, hwar-
 s prydnad han varit, och hwilken nu i sitt ensliga
 fångelse förbannade det ödet, som fört hans fiens-
 de honom till nödes; och mången var satt i för-
 twiflan wid de talande blickarne af sina stumma
 hungrande barn, utan att af sin förra omätliga
 förmögenhet äga ett enda öre, att dermed till-
 fredsställa deras nu yttrade böner. — Likwäl med-
 tog han inga penningar ifrån spelbordet, utan
 bortspelade till ruin för mången annan ännu ge-
 nast den sista förten, som han straxt förut wun-
 nit ur handen af en förtwifad olycklig.

Aubrey önskade ofta att kunna göra sin wän-
 föreställningar öfwer detta uppföraende och föres-
 satte sig att bedja honom förneka sig en frilos-
 sighet och ett nöje, som gjorde alla menniskor

släppliga och tillskyndade honom sjelf ingen för-
del; — han uppköt det emellertid beständigt —
ty han hoppades dagligen, att hans wän skulle
dertill gifwa honom någon särdeles tjenlig anled-
ning; men denna inträffade icke. — Lord Ruth-
ven war i sin wdg, och midt ibland de mångfal-
liga, ömsom wilda och rika naturscener, alltid
densamma; hans öga talade ändå mindre än
hans läppar, och oaktadt Aubrey nu war så nära
föremålet för sin nyfikenhet, hade han derigenom
likväl ej wunnit annat än en starkare äggelse att
sjåblja den hemlighet, som förekom hans upp-
drifna inbiffling mer och mer såsom någon ting
öfvernaturligt.

De anlände snart till Rom, och Aubrey för-
lorade sin kamrat någon tid utur åsyn; den se-
nare infann sig dagligen i en italiensk Grefwin-
nas morgon-societet, medan den förre uppsökte
minnesmärken efter en längesedan förödd stad. —
Ej beläst på detta wis, fick han bref ifrån Eng-
land, dem han med största otålighet öppnade.
Det första war ifrån hans syster och andades dem
renaste ömhet; de öfriga woro från hans förs-
myndare, och dessa gjorde honom förwånad. Ha-
de han sbrut redan hyft den tankan, att i hans
reklamrat bodde någon elak anda, så stadgades
han af desse bref än mera i en sådan öfvertygelse.
— Förmyndarne ålade honom entråget att genast
skiljas wid sin wän, ty emedan denne tycktes äga

en oemotståndlig makt att försöra, wore hans umgånge i högsta måtto farligt. — Man hade nemligen upptäckt, att hans förakt för Lady Mercer ej härledde sig från hennes karakter, utan att han, för att höja sin vnnestbewisning, hade fördrat, att hans slagtoffer, deltagerskan i hans brottslighet, skulle nedstöras ifrån höjden af en obestäckad dygd, till lastens och förnedringens djupaste afgrund. Slutligen hade man äfwen funnit, att alla fruntimmer, dem han, till utseendet för deras dygds skull, uppsökt, efter hans afresa hade bortlagt masken och icke dragit i bestående, att blotta hela sin lastbarhet för allmänhetens blickar. —

Mubrey bestod numera att öfvergifwa en man, hwars karakter ej wisade en enda stråle af lins, på hwilken ögat med wälbehag kunde hvilka. — Han bestod att uttänka någon förenämning, för att för alltid stillas wid honom, men att emellertid nogare gifwa allt på honom och ej lemwa den ringaste omständighet obemäkt. — Han begaf sig i samma sällskap som Lorden, och såg att denne försökte att verka på den Damens örfarna dotter, hwars hus han så ofta besökte. — I Italien träffas ogifta fruntimmer sållan i societeten; han nödgades derfore söka i hemlighet utföra sina planer. — Men Mubrey's önskielide honom i alla hans wändningar, och snart märkte han, att man framstridit ända till en

hemlig sammankomst, wid hwilken sannolikt den föga mistänksamma flickans oskuld war ämnad att uppföras. — Utan tidspillan steg han in till Lord Ruthven i rummet och frågade honom oförstått efter hans affigt med flickan, tilläggande, att han ej wore okunnig om hans tillämnade nattliga sammankomst med henne. — Lorden svarade, att hans affigt wore den wid sådana tillfällen wanliga; och då han åter tillspordes, om han ämnade gifva sig med flickan, strattade han högt. — Aubrey aflägnade sig, men skref genast till honom ett bref, i hwilket han tillkännagaf, att han ifrån det ögonblicket afskod ifrån sitt förbehållande, att beledsaga honom under den öfriga delen af hans tillämnade resa. Han befallde sin betjent uppsöka en annan boning, och underrättade modren om allt hwad han wiste jemwäl om Lordens karakter. Sammankomsten hindrades; följande dagen fickade Lord Ruthven sin förklaring, att han wore fullkomligt nöjd med Filémehans, men lät ej på minsta wis förmärka, att han wiste sin plan wara genom Aubrey tillintet giord.

Señan Aubrey lemnat Rom, stånde han sin resa till Grekland, och besann sig efter halfdåns genomfärd i Athen. Här tog han sin boning i ett hus, tillhörigt en Grek, och syfsatte sig snart dermed, att uppsöka förblefnade hägkomster af den fordnas herrligheten, på winnesmärken, hwilka

af bligg att för Sastwar berättat fria menniskors dragder, antingen undandemt sig i den beskrydande jorden, eller dolt sig bakom klingande buskar. — Med honom under samma tal lefde en warelse, så blid och stön, att den kunnat tjena till modell för någon målare, som wille lefwande afbilba den lofwade förtjusning, hwilken wäntat de trogne i Mahomets paradis, blott att hennes öga wisade för mycken själ, för att tillhöra dem, som äro utan själ. — När hon dansade på Pättmarken, eller framskyndade längs efter bergen, trodde man se en gazell; men hennes öga, utur hwilket hela den sidsfulla naturen tycktes tala, kunde ingenstädes finna sin like. — Zantho's låsta steg ledsagade Ambrey ofta på des forfarande wandringar, och ei sällan yppade den ofonstlade flickan, då hon förföljde en fjärl, alla behagen af en stön Kapnad för främlingens fina blickar, hwilken nu, wid äfskåningen af denna lefwande stönhet, gerna glömde de knappast framletade bokstäfwerne på en till hälften utplånad tafel. — Men hwartill tjenar förföket, att beskrifwa hwad ei låter beskrifwa sig? Hon ägde ofuld, unadom och stönhet, ännu oförställs af stitigt besökta asembleer och förkriska dansällskap. — Då han bemddade sig, att i teckningar för framtiden förwara den gamla werldens lemningar, stod hon utmed honom, beundrade hans arbete och beskref sin hemorts landliga dansar, En underrättade

Hon honom om Frets-dansen på en jern-plas, och
 målade hon med ungdoms-santassens glödbande
 färger de bröllopsdansar, dem hon påminde sig
 hafwa sett i sin barndom. Slutligen kom hon
 äfwen till Sbane ämnen, som på hennes sinne
 gjort ett ögonföneligen starkare intryck, och gjorde
 honom bekant med sin stöterkas spåthistorier. —
 Allwäret och trovärdigheten i hennes berättelse
 lifwade Audrey's intresse. Ofta, när hon talade
 om en lefwande Wampyr, som hela år gått om-
 kring ibland sina wänner och släktingar, twungen
 att ärligen förreda lifwet för någon fön quinna,
 för att förlånga sin egen tillwärelse den närmaste
 tiden bortåt, stelnade blodet i hans ådror, ehuru-
 wäl han tillfika försökte att begabba henne för
 hennes dåraktiga och förfärliga inbillningar. —
 Men Zanthe nämde för honom gamla personer,
 som ej förr upptäckt en sådan wärelse ibland
 sig, än många af deras närmaste släktingar och
 barn blifwit sunna med märken efter deras fiens-
 des stillade aptit; och då hon saun honom så
 utrogen, bad hon honom för all del sätta tro
 till hennes berättelser, emedan man anmärkt,
 att de som wägat twifla på Wampyrers tillwä-
 relse, hade med drustna hjertan omsider nödsak-
 tats sielfwe att widgå sanningen. — Hon bekräf-
 för honom dessa wärelsens utskende, så som det
 sådes wara, och hans sasa fördrötes betydligt, då
 han deruti igenfände en trogen målning på Lord

Ruthven. Icke des mindre sökte han att betaga henne sin fruktan, ehuruväl han förundrade sig öfver mycket, som här sammantråffat, för att ästadkomma tron på en öfvernaturlig idmåga hos Lord Ruthven. — Aubrey kände sig mer och mer böjd för Janthe. Hennes oskuld, i motsats med de quinsors tillgjorda dygder, bland hvilka han hade sökt urbilder till sina romantiska ideer, tillvann sig hans hjerta, och medan han fann det löjligt, att en ung Engelsman ville gifva sig med en grekisk flicka utan uppfostran, kände han sig mer och mer dragen af den skönaste warelse, som han någonsin sett. Stundom föresatte han sig att wita sig lös ifrån henne och wille, sedan han gjort sig en plan för antiquariska undersökningar, resa sin wäg, med fast försets att ej återwända, förrän han uppnått sitt ändamål. Men han fann det ombiligt, att rigta sin upmärksamhet på alderdomslemningar, som omgäfwö honom, medan i hans sinne en bild quarstod, hwilken han trodde sig bördligtägna alla sina tankar. — Janthe hade ingen aning om hans kärlet och förblef sig alltid lik, med sin första barnliga öfpenhet. — Wäl skildes hon alltid ogerna ifrån honom, men detta mest af den orsak, att hon sedan ej hade någon, med hwilken hon kunde besöka sina favorit-ställen, då emellertid hennes ledare war sysselsatt, att uppsöka och afrita några fragmenter, som undsluppit tidens förstörande

hand. I hänseende till Vampyrerna hade hon återopat sig sina föräldrar, och begge, blefa af förfräckelse redan wid ordets nämnande, bekräftade i flera vittnens närvaro berättelsens sanning — Kort tid derefter wille Aubrey åter företaga en utflykt, som kunde söfellsätta honom några timmar; men då folket hörde stallets namn, pådo de honom enrådet, att icke återwända om natten, emedan han nödwändigt borde passera en Fog, hwarest ingen Gref plågade dröja. — Ty här höllo Vampyrerne sina nattliga orgier och hotade den med de swåraste straff, som deras mid mötte dem. — Aubrey dref gåf med deras föreställningar och Krattade åt dem; men då han såg, huru de intogos af falsk öfwer hans djerskhet att gåckas med en högre underjordisk makt, hwars blotta namn kom deras blod att stelna, tyfnade han.

Morgonen derefter begaf sig Aubrey utan allt sällskap på sin wandring. Han förundrade sig öfwer sin wårds swärmodiga utseende och blef mycket rörd, då han hörde, att hans ord, med hwilka han welat begabba tron på de förfärliga sienberna, werkat förfräckande på familjen. — Då han nu steg till häst, bad honom Janthe ännu en gång rått entrådet, att återkomma före natten, och han lofwade det också. — Smellertid upptogs han till den grad af sina forskningar, att han ej märkte dagens aftagande, och huru på

Horisonten ett af de smärre moln wisade sig; hwilka i warmare klimat så hastigt wädra till förfärliga åskwäder, som ofta utbreda fördöelie öfwer hela trakter. — Han steg icke des mindre åter till häst, för att genom skyndsamt återwinna den förlumade tiden; men — det war för sent. — Skyningen är i dessa sydligare trakter nästan okänd; genast efter solens nedgång inträder natten; och han hadt ännu ej ridit långt, då owädrat utbrast med storm, regn, blix och dundret. — Hans häst blef kugg och jagade med förfärlig snabbhet fram genom mörka kogen. Om sidor uttrötträd stannade den, och wid blixarnes sken märkte Aubrey, att han besann sig i grannskapet af en hydda, som knappast war spällig för wisna blad och hoywurra buskar, af hwilka den war omgifwen. Han steg utaf och kallades, i hopp att finna antingen en wäzwisare till staden eller åtminstone skygd emot owädrat. Då han war helt nära och äfwan för ett ögonblick hade tystnat, hörde han ett förfärligt skrik af en quinnordst, blandadt med ett hänskratt, som warade nästan oupphörligt. — Han stutade tillbaka, men stränd af dundret, som rullade fram öfwer honom, uppsbröt han med en häfzig ansträngning ödren till hyddan. — Han stod i drupaste mörker; lätmål leddes han af ljudet. Till utseendet war han ensam; då han ropade, fortkor samma ljud och ingen tyktes gifwa att på honom. —

Därför sammanstötte han med någon, hvilken
 han genast fattade. — Då skrek en röst: „Åter
 gåttad!“ hvarpå följde ett högt skratt. — Nu
 kände han sig sielf fattad af någon, som tycktes
 äga mer än mencklig styrka. Han beslöt att
 sälja sitt lif så dyrt som möjligt, och stridde, men
 förgäfves; hans fötter halkade undan och med
 ofantlig wäldsamhet häfdes han till marken. —
 Hans motståndare lastade sig öfwer honom och
 spände handen emot hans bröst; då föll skenet af
 några facklor genom den glugg, som war gjord
 för dagsljuset; genast sprang den okände upp,
 släppte sitt byte, hastade ut genom dörren,
 och snart hördes es mera de grenars rustning,
 genom hvilka han banat sig väg. — Dvärdret
 war nu förbi, och Aubrey, som icke kunde röra
 sig, hördes af dem som woro utanför. — De
 stego in; fackloras sken föll på de smutsiga wäg-
 garne, och hyddan af halm war uppfylld med sto-
 ra sothögar. — På Aubrey's begäran sökte man
 efter den person, hwars skrik dragit honom dit.
 — Han stannade nu quar i mörkret; men huru
 stor blef icke hans fasa, då han wid skenet af de
 återkomna facklorna igenkände den intagande
 skapnaden af sin forbna lederska, hvilken låg der
 en liflös kropp. Han trodde knappt sina ögon och
 ansåg det wara en synwilla, som hade sin grund
 i hans upprörda inbillning; men då han å nyo

spände blickarne dit, öfwertygades han, att det verkliga wore den ljustiga warelsen. — På hennes kinder, till och med på hennes läppar, såns ej mera någon färg; men öfwer hennes ansigte låg ett lugn utbredt, som syntes nästan lika intagande med det fordom här boende lifwet; på hennes nacke och bröst war blod fönligt, och på hennes hals äfwen märken efter tänder, som här öppnat en åder. — I hast utropade männen, pekande derpå med fasa: en Vampyr! en Vampyr! Man gjorde en bår och lade Aubrey wid sidan af den, som ej längesedan varit föremålet för mängen ljustig dröm, hwilken nu efter hennes afidande föll tillbaka till sitt intet. — Aubrey wiste ej hwad han skulle tänka, hans förwånade själ skydde en alswarlig estertanka och nedsönt i döning; på en gång fattade han nästan utan tanening en blottad dolt af alldeles egen skynod, hwilken legat i hyddan. — Några personer insunno sig nu, dem modren fickat att uppsöka hennes saknade dotter. — Deras ömsliga rop, då de kommo till staden, förberedde föredbrorner på den sorgliga tidningen. — Att måla deras smärta, wore omöjligt; då de öfwertygat sig om orsaken till deras barns död, sågo de på Aubrey och wistade på lifet. — De wore otröstliga, och dogo begge af sorg.

Då Aubrey war förd till säng, blef han angripen af en hetlig feber, och yrade som oftast.

Han ropade derwid på Lord Ruthven och på Janthe; och, med en oförklarlig sammanfogning af ideer, troctes han bedja sin fordna reskamrat, att spona dens lif, som han älskade. — En annan gång önskade han allt ondt öfwer des hu wud, och förbannade honom såsom hennes mördare. Lord Ruthven kom wid denna tiden sjelf till Athen och så snart han hert omtalas Aubrey's tillstånd, walde han sin boning i samma hus med honom och blef hans beständiga sällskap. — Då den sjuke återkommit från sin yrjel, förskräktes och förwändes han af dens åsyn, hwars bild han beständigt mistagit för en Wampyr; men Lorden föränade honom snart med sin närvaro, genom sitt wänliga tal och genom den ånger, hwilken han yttrade öfwer det fel, som föranledt deras kilsmeke, men ännu mera genom den uppmärksamhet, omtänka och deltagande, som han bewisade honom.

Lord Ruthven syntes verkligen alldeles förändrad. — Han war ei mera denna warelse utan allt deltagande, hwilken på Aubrey yttrat en så förfärlig werkan; men i samma mån den senares helse återkom, söll den förre och tillbaka i sitt fordna lönne och Aubrey märkte sedan på honom ingen annan förändring, än att stundom hans blick öfdrövat hwilade på honom, med ett uttryck af händlje omkring hans läppar. — Detta löse uppsyade honom med en hemlig ryäning, han

wiste icke hwarföre. Under sista tiden af hans tillfriskning hade Lord Ruthven varit ifrigt sök-
 fart, att gifwa aft på de hårtiga wågor, som
 upplommo af en swalkande wind, och på framst-
 dandet af de kretsar, som tyktes wända sig rundt
 omkring den stillastående månen; och egentligen
 syntes han hysa den önskan, att förblifwa död
 för allas ögon. — Aubrey's sinne hade genom
 denna skakning blifwit i högsta måtto mattadt,
 och den spänstighet i själen, som fordom utmärkt
 honom, syntes försvunnen för alltid. — Han
 hade nu blifwit en lifa stor älskare af enslighet
 och ordnugghet, som Lord Ruthven; men hans
 sinne kunde ej wänta denna önskan uppfyllt i
 grannskapet af Athen. Sökte han ensamheten
 mellan de älderdomslemningar, som han förr be-
 sökt, så stod Zanthe's wälrad wid hans sida;
 sökte han den i skogarne, så trodde han sig för-
 nimma hennes låtta steg mellan träden, och huru
 hon uppletade den blygsamma violen: hon
 tyktes då, wändande sig till honom, med ett
 mildt leende på sina läppar wisa honom sitt ble-
 ka ansigte, sitt sårade bröst. — Han beslöt att
 undfly en trakt, der sådana minnen förbjöde be-
 kom, och gjorde därför Lord Ruthven, hwilken
 han kände sig förbunden för dess emara deltagan-
 de under hans sjukdom, det förslaget, att besöka
 de trakter af Grefeland, dem de ännu icke rest.
 De genomströfwade nu landet i alla riktningar

och uppsökte hvarje slätt, wid hvilken något minne war fästadt; men då de sålunda skyndade ifrån ena stället till det andra, gafswo de ej tillräckligt ått på hwarjehanda, som erböd sig åt deras blickar. — De hörde mycket talas om rösware, men brydde sig föga om dessa underrättelser, dem de ansågo för uppfinningar af sysslöst folk, som dyrt wille sälja sitt beskydd. — Duppmarksamme på inwånarnes warning, reste de en gång med föga betäckning, hwilken mera tjente dem till vägwisning än till förwar. — I en trång hållwäg, hvars djup hyste en frambrusande bäck, och som war uppslud med stora stenmassor, hwilka nedförtat från de närbelägna höiderna, singo de orsak att ångra sin wårdslöshet; ty knappt hade hela färden kommit in i det tränga passet, förrän de strändes af kulors hwinande tätt öfver deras hufwuden och af höfsefott, hwillas brak upprepades af genljudet. — Innom ett ögonblick hade deras walt lemnat dem, och uppstånd bakom klipporna, började den gifwa eld i den riktning, hwatifrån stöten hördes. — Lord Ruthven och Ruben, följande dess efterdöme, drogo sig för ett ögonblick tillbaka bakom hållvägens beskyddande sidowäggar; men snart började de bligas att gömma sig för en fiende, som med sina stott tyktes utfordra dem, och de öfwerlade, att om någre rösware bestego klipporna och föllo dem i ryggen, woro de alldeles förlorade; de be-

stodo derföre, att modigt gå de angripande till mötes. — Men knappast hade de lemnat sin sårkerhetsort, förrän Lord Ruthven fick ett skott i skuldran, hwilket ströckte honom till marken — Aubrey stundade till hans hjälps, och då han ej mera gaf allt på striden och sin egen fara, såg han sig snart omringad af röfware; ty walten hade, så snart Lord Ruthven blifwit sårad, genast kassat sina wapen och gifwit sig.

Med löfte om en ansenlig belöning förmådes des röfvarne af Aubrey, att bära hans sårade wån till en närbelägen hydda, och sedan han lofwat en lösepenning, beswårades han ej vidare af deras närvaro; ty de nöjde sig med att bewaka ingången, till des den afskickade återkommit med lösepenningen.

Lord Ruthvens krafter aftogs snarligen; inom twenne dagar war han nära döden och han kände den nalkas med snabba steg. Hans utseende och uppträdande woro oförändrade; han wäntes hwarken gifwa allt på sina plågor eller på dem som omgäfwit honom; men wid slutet af sista aftonen blef han märkligt orolig och han såga fäste sig ofta på Aubrey, som kände sig maktlös att med mer än wanlig isfwer erbjuda honom sitt bistånd. — — Hjelp mig! — Ni kan frälja mig! — Ni kan mer än det! — Jag menar ej mitt lif; denna förlust fattar jag ej högre än

förlusten af den bortwikande dagen; men minn her kan Ni frälsta, Er väns heder!

Huru? Tala! Jag skall göra allt som står i min förmåga, sade Aubrey.

Jag behöfver ej mycket — mitt lif styr med snabbhet — jag kan ej yppa allt — Men om Ni wille döfja hwad Ni wet om mig, så skulle min heder lemnas obestäktad af werldens tabel, — och om min död någon tid i England lemnades ofänd — jag — men lifwet —

Det skall ej blifwa kunnigt! —

Swär! ropade den döende, och uppreste sig med owanlig häftighet. Swär wid allt, som för Er är heligt, wid allt hwad Ni rådes, att Ni innom år och dag ej på något upptänkligt sätt will meddela någon lefwande warelse, hwad Ni har er bekant om min brottlighet och om min död, det må hända hwad hända will, och Ni må se hwad som helst.

Hans ögon tväcktes wid detta tal wrida sig ut sin omkrets. — Jag swär, utropade Aubrey, — och den förre sönk döende tillbaka på sin kudde och andades ej mera.

Aubrey begaf sig wäl till hwila, men kunde ej sofwa; de flerfaldiga omständigheter, af hvilka hans belantskap med denna man varit beledsagad, blefwo åter tydliga i hans själ, och han wiste ej hvar ut det tillgick, men när han mindes sin ed, öfmyr-

föll honom en fall-rysning, lifasom af aningen om något förfärligt, som wäntade honom. — Han stod upp tidigt om morgonen och war just i begrepp att gå in i den byddan, der han lemnat lifet, då en rövare kom honom till mötes och tillkännogaf, att lifet ej mera wöre der, att det af honom och hans kamrater blifwit buret på toppen af ett närbeläget berg, enligt det löfte, som de gifwit Lorden, att han skulle urlättas för den första falla järde af mönen, hwilken efter hans dödd skulle uppgå. Qubren förwånades och tog några af karlarne med sig, i öresats att uppstiga på berget och begrafwa lifet på det stället, der det låge. — Men då han hunnit till toppen, fann han hwarken spår till lifet, ej heller till kläderna. ånsönt rofuarne med ed bedrorade, att klippan wöre bensamma, dit de hade fört den döda. — Han förlorade sig någon tid i sölsamma gifningar, men om siber wände han om, öwertogad, att de begrafwit kroppen, för att tillägna sig kläderna.

Ledsen wid en trakt, der han erfarit så förfärliga misshöden och der allt syntes hafwa sammanswurit sig, att underhölla den för wantro benägna swärmodighet, som hade bemåttigat sig hans sinne, beslöt han att afresa, och inom kort tid war han i Smyrna. — Medan han wäntade på ett fäpp, som skulle föra honom. öfwer till Stranto eller Neapel, syheltatte han sig med att lägga de saker i ordning, dem han medtagit såsom tillhör

ge Lord Ruthven. — Ibland dem var äfwen en lista, som innehöll ätskilliga anfalls wapen, mer eller mindre troliga att gifwa en ofelbar dödd. Äfwen ätskilliga dolkar och korta swård woro deribland. Närhan han betraktade deras besonnerliga skapnad, förkräctes han hästigt, då han fann en sida, försedd med samma slags prydnader, som den dolk, hwilken han hittat i byddan. — Han ruste — och då han sökte efter än flera bewis, fann han äfwen fjelwa wapnet; man förstälte sig hans fasa när han upptäckte, att detta wapen, ehuru af en alldeles egen form, likwäl noga passade in i sidan, som han hade i hand. — Hans ögon tyctes ej behöfwa vidare bewis. Han stredde oupphörligt på dolken; ännu önskade han sig kunna twifla; men den besonnerliga formen, färgen som på sidan och på fästet war den samma, lemnade ej rum för twifwelsmål; och på begge woro blodsdroppar spnliga.

Han lemnade Smyrna, och på hans återresa till såderneslandet war det i Rom hans första ädromål, att efterfråga den unga Damen, som han sökt befria ur Lord Ruthvens fallrep. Hennes fäderdrar lesde i uselhet, deras förmyndighet war bortad och man hade sedan Gordens afstela ingenting hört om herne. — Ambrey's sinne dulade nästan under för stormarne af så ofta förnyade tesor; han befarade, att äfwen denna lista blifwit ett ros för Jantzes mördare. — Han blef dyster och

tvistliten; hans sygelsättning var den, att upp-
 mana positionerna till stundsambet, liksom wore
 han betänkt derpå, att frälja någon för honom
 dyr warelse. — Han anlände till Calais; en land-
 wind, som gynnade hans önsningar, förde honom
 stundant till kusten af England. — Han hastade
 till sitt fäderneshus, och här tycktes han, åtmin-
 stone för ögonblick i sin systers omf. tningar idre-
 lora det förflutnas minnen ur ögonen. — Hade
 hon redan ferr med sitt barnliga smil wunnit hans
 tillgä. werhet, så tyktes hon honom nu såsom ung
 mö än mera behagfull och allwärd. —

Miss Aubrey ägde ej det intagande wäsende,
 som förmår wäcka stora sälls. upps. märksamhet
 och bifall. Ingenting af det slags strål. glans,
 som lyser i den beta. atmosfæren af en med men-
 niskor upps. full salong. Hennes blä. öga röjde in-
 gen ting mindre än ett lätt sinnigt tänkesätt.
 Fastmer bodde deruti ett melankoliskt behag, som
 icke tycktes härröra af morgång, men af en dy-
 pare känsla, hwilken lät sluta till en själ, som ög-
 de wedwetande af ett högre fädernesland. Hen-
 nes steg warej ett lätt hoppande, för. ledt af en
 fjäril eller en behaglig blomma, utan alswar. sam-
 och betänktligt. När hon war ensam, förklarade
 hennes ansigte aldrig af glädjens leende; men när
 hennes bror bewitade henne sin ömhet, när han
 hennes umgänge solte glömma den sorg, hwilken
 såsom hon wiste, undergrä. fde hans lugn, hwilken

Fulla då welat bortböta hennes leende emot wäl-
 lustens! Då tycktes deka ögon, detta ansigte ly-
 sa i ljuset af hennes fönare fosterland. Hon
 war endast på adertonde året och ännu ej införd
 i werlden, emedan hennes förmyndare ansett
 tjenligast att uppfostra hennes presentering derstä-
 des, till des hennes bror, återkommen från fasta
 landet, kunde wisa sig såsom hennes bestfodare.
 — Man hade nu fastskått, att nästa hofcirkel, hwil-
 ken icke wa rymmet afsläpa, skulle blifwa tidpunkten
 för hennes inträde på den bullersamma werlds-
 teatern — Madren skulle wiserligen håldre hafwa
 inkränkt sig till sitt fädernaes och gifwit näring
 åt den melankoli, som så helt och hållet bemät-
 tigt fä honom. Han kunde ej deltaga i nym-
 biga frömlingars lättflunniga samtal, då hans
 själ war ibaderliten af de händelser, till hwilka
 han varit ögonwittne; men han bestod att upp-
 offra sin egen bequämlighet för sin sösters be-
 stöddande. Snart anlände de till staden och för-
 beredde sig på den nästföljande dagen, då högtids-
 ligheten skulle äga rum.

Mängden af människor war utomordentlig;
 på lång tid hade ej någon stor uppwallning wid
 bostad ögt rum, och hwar och en, som åslades
 att sola sig wid höghetens leende, hastade till
 stället. — Madren Madren infann sig tillika med
 sin söster. — Medan han stod ensam i en vrå,
 och något gaf att på de närvarande, försänkte

han sig i den hågkomsten, att han på detta stället första gången sett Lord Ruthven. Då kände han sig i hast fattad wid armen, och en alltför bekant röst hvißade honom i brat: „Blöm ej din ed!“ — Snappast ågde han mod att se sig omkring, emedan han befarade ösynen af ett spöke, då han på något afstånd blef warse just samma flernad, som wid hans första inträde i denna salong ådragit sig hans uppmärksamhet. — Hans ögon stirrade dit, till des hans fötter ej längre wille bära honom; då fattade han en wäns arm, hanade sig wäg genom mängden, kastade sig i wagnen och flyndade hem. Här gif han med snabba steg i rummet fram och tillbaka, handen lagd emot pannan, liksom han fruktat, att denna skulle af tankarne söndersprängas. — Lord Ruthven stod åter för hans själ — omständigheter ur den förflutna tiden upplifwade sig — dolken — hand ed! Det syntes honom ömdjligt, att döda kunde uppstå! — Han trodde, att fantassen blott lifwade den bild, som bodde i hans själ. Den kunde ömdjligt åga verklighet. — Han beslöt derföre att åter gå i sällskap; ty oakadt han budit till att efterfråga Lord Ruthven, döa likwäl namnet på hans läppar och han lesde i fullkomlig oförmågenhet om honom. — Några dagar derefter besökte han med sin syster ett sällskap hos en nära släkting. Han lemnade henne under ett äldre fruarimmets beskydd och begaf sig till ett ensligt ställe, der

han gaf fritt lopp åt sina tankar. Men då han slutligen märkte, att många redan togo affed, steg han upp och gick i ett annat rum, der han fann sin syster omgifven af flera personer och, som det tycktes, i ett allvarligt samtal. Han försökte att öfyna sig väg för att komma till henne; då wände sig någon om, af hwilken han begärde att bli framsläppt, och han igenkände samma ansigtsdrag, dem han så högeligen skydde. — Hastigt fattade han sin systers arm och drog henne skyndsamt med sig ut på gatan. Vid dörren uppehölls han genom betjeningens mängd, och då han wille tränga sig igenom, hörde han den kända rösten åter alldeles i grannskapet tillhwiska honom: „Blöm ej din ed.“ — Han wägade ej se sig om, utan skyndade att draga sin syster med sig och begifwa sig hem.

Aubrey blef nästan wansinnig. War hans själ redan förnt fördjupad i en enda tanke, huru mycket tilltog ej denna belågenhet, då han nu ågde wissbet, att detta wilddjurs lif ännu skulle nedtynga hans sinne. Han gaf knappast akt på sin systers ömhet, och förgåfves war hon entragen att utleta orsaken till hans besynnerliga uppförande. Han framstötte blott några få ord, och behå försträckt henne. — Ju mera han eftersinade, des mera förstörd blef han. — Hans ed kom honom att rysa. Skulle han tillåta,

att ett misfoster ginge fritt omkring och andades förderf öfwer alla, som woro honom dyrbara, och skulle han ej försöka att hämma des framsteg? Hans egen syster kunde ju träffas af detta misfoster. Men om han och wille bryta sin ed och uttala sin öfswertygelse, hwem skulle tro honom? Han föll öfwen på den tankan, att med egen hand befria werlden ifrån en sådan usling; men döden, påminde han sig, hade ju intet wälde öfwer denne. — Flera dagar förblef han i detta tillstånd, inneådt sig i sitt rum, såg ingen och förtärde ej oftare någon föda, än hans syster kom till honom och med tårfulla ögon bad, att han för hennes skull ej måtte låta sina krafter aftyna. Omföder kunde han sjelf ej längre fördraga denna stillhet och enslighet; han lemnade sin boning och skyndade ifrån gata till gata, ångsligt flyende för den bild, som oupphörligt förföljde honom. — Han wårdsölsade sin klädsel och wandrade omkring lika på ljusa dagen, som wid midnatten. Men knappast igenkände honom. I början återkom han om aftonen till sitt hemwist, men slutligen lade han sig ned på det stället, der tröttheten hade öfwerfallit honom. — Hans syster, bekymrad för hans helsa, aftalade med folk, att de skulle följa honom, men de förlorade honom snart ur sigte, ty för hwar och en, som förföljde honom, flydde han snabbare, än mången flyr för sina tankar. — Likwäl ändrade sig i hvar

hans uppsörande. — Öfvermåldigad af den ideen att han i sin frånvaro lemnade alla sina wänner ensamman med en fiende, hwars närvaro de ej förmodade, beslöt han att åter gå i sällskap och noga bewaka honom, med affigt att, i trots af sin ed, wara en hwar, hwilken Lord Muthven skulle kunna nalkas på ett förtroligt sätt. Men när han inträdde i ett sällskap, woro hans lustrande och spelande blifvar så frappanta, hans inrepsning så ywlig, att hans wäner omsider nödgades bedja honom, att för hennes skull icke besökte ett sällskap, som tycktes göra så obehagliga intröf på honom. Men då alla föreställningar woro föfångna, trodde förmyndarne sig böra mellankomma, och emedan de befarade, att hans förstånd skulle kunna rubbas, ansågo de för sig nödwändigt, att åter inträda i en besättning, som redan förut af Aubrey's föräldrar warit dem uppdragen.

Intagne af den önskan, att kunna förwara honom emot de förolämpningar och obehag, för hwilka han dagligen på sina wandringar war blottställd, och att icke yppa för mängdens ögon sådant, som de ansågo för recken till wansinnighet, förmodde de en Läkare, att inflytra i hans hus och taga honom under beständig uppsigt. — Han tycktes knappt märka detta, så uppsagen war hans själ af sitt enda förstrålliga föremål. — Hans inre förwirring blef slutligen så stor, att han måste inkränkas till sitt rum. Här

låg han ofta hela dagen på samma ställe, ur stånd att stiga upp. Han hade blifwit i högsta grad mager, hans ögon hade fått ett glasaktigt utseende. Tecken till känsla och minne visade han endast när hans syster kom in; då hastade han stundom upp, fattade hennes hand, och bad henne med blickar, som genomträngde hennes iure, att hon ej skulle widröra hon om (föremålet för hans tankar). — „Ack!“ sade han, „widrör honom för all del icke!“ — När hon nu ville weta, hwarpå denna begäran syftade, blef hans enda svar: „Wiserligen! wiserligen!“ — och sedan föll han tillbaka i ett tillstånd, ur hvilket åswen hon ej förmådde lyfta honom. — Så förblef det flera månader; men i den mån året smånigom framstred, återkom förvirringen i hans förstånd mindre ofta, och hans själ befriade sig till en del ifrån sin dysterhet. Hans waktare anmärkte åswen, att han stundom esterräknade dagarnas tal på fingrarne och sedan log.

Tiden war nu nära försluten, då på årets sista dag en af hans förmyndare steg in i rummet och talte med Läkaren om den bedrägliga omständigheten, att Aubrey ännu beständigt wore i en så förskräcklig belägenhet, då deremot hans syster nu snart skulle gifta sig. Detta wänte genast Aubrey's uppmärksamhet och han frågade ängsligt: „med hwem?“ — Intagne af glädje öfwer detta tecken till återkommande förstånd, hwillet de

ansett honom alldeles beröfvad, nämde de för honom Grefve Marsden. — Han tänkte, att detta war en ung Adelsman, som han sett i societeten, och syntes nöjd; men mera sattes hans förmyndare i förundran, då han yttrade den önskan, att infinna sig wid brölloppet och se sin syster. — De svarade intet; men inom få minuter war systern hos honom. Han tycktes ännu äga förmåga att rödas genom verkkan af hennes lifliga leende, ty han trockte henne till sitt bröst och kyste hennes kind, som sukades af tårar, hvilka utprekades af den föreställningen, att hennes brors sinne åter blifwit öppnadt för kärlekens känslor. Han begynte nu tala med hela sin wänliga wärma och önska henne lycka till sitt giftermål med en genom rang och andra fullkomligheter så utmärkt man; men på en gång blef han warse en medaljong på hennes bröst: han öppnade den, och huru stor blef icke hans förwåning, då han igenkände dragen af det widunder, som yttrat ett så långvarigt inflytande på hans lefnad. I ett anfall af raseri tog han vorträttet och trampade det med fötterna. Då hon frågade honom, hwarföre han på detta wis försädrde bilden af hennes tillkommande man, såg han på henne, liksom han ej förstode henne — sedan fattade han hennes händer, såg på henne med ett uttryck af wild förwiering, och bad henne swarja, att hon aldrig skulle gifva sig med detta missoster,

ty han — Han förmodade ej såha mera — det var, liksom Kulle resten åter nyppinat honom att minnas sin ed — häfigt wände han sig om och trodde sig så se Lord Ruthven; men han såg ingen. — Emellertid woro förmyndarne och Läskaren komna tillstädes, hwilka hade hört allsammans; och emedan de ansågo det för en återkomst af hans wansinnighet, skilde de honom med wäld ifrån Miss Aubrey och båda henne begifwa sig derifrån. Nu föll han för dem på knä, beswör dem em en enda dags uppkof. De styrktes deraf än mera i tankan om hans återkommande wansinnighet, förlofte att ställa honom och begåfwo sig bort.

Lord Ruthven hade följande morgonen emnat göra sin uppvakning wid hofwet, men hade, i likhet med alla andra, icke blifwit emottagen. — Då han hörde talas om Aubrey's inkommande, märkte han ganska wäl, att han dertill war orsakten; och då han jemwäl fick weta, att han blifwit wansinnig, kunde han knapast dölja sin glädje för dem, som goswo honom denna underrättelse. — Han förundade till sin fordra reklamrats boning: — Genom oasbruten sorgfällighet, genom uttrandet af en stor ömhet för brodern och af deltagande i hans misöde, hade det smånigom lyckats för honom, att vinna Miss Aubrey's uppmärksamhet. — Hwem kunde också wistå hans konst? — Han hade att berättat om faror och beswårigheter

— omtalade sig sjelf, som en warelse, hwilken icke ägde en öfwerensstämmande känsla med någon på jorden, utom med den, till hwilken hans ord woro ställda, — berättade henne, huru endast, sedan han lärt känna henne, hans lif bärjat sonas honom wärdt att bibehållas, och huru hela hans sällhet wore den att lyhöra till hennes ljuswa toner, — kort sagdt, han förstod så wäl att nyttja de listigaste konstler, eller fastmer war det ödets beslut, att han wann hennes fullkomliga tillgifwenhet. — Då den äldre familjgrenens titel föll på honom, fick han en ausenlig beskänning som sändebud, hwilken tjente honom till förewändning att, oaktadt broderns förstörda hellsa, påskynda brölloppet, hwilket borde hållas dagen före hans afresa till fasta landet.

Då förmyndarne och läkaren hade lemnat Afbref, försökte denne att muta betjeningen, men förgåfwes. Han begärde penna och papper: det lemnades honom. Han skref ett bref till sin syster, i hwilket han beswör henne, så lär för henne hennes egen sällhet, hennes egen heder och deras heder wore, hwilka nu slumrade i grafwen, men fordom stutit henne såsom deras och hela husets förhopning i sina armar, att endast några timmar uppstjuta ett giftermål, öfwer hwilket han uttömde de tyrligaste förbannelser. — Betjenterne lofwade honom att framkaffa breswet, men lemnade det åt Läkaren, hwilken ansåg tjen-

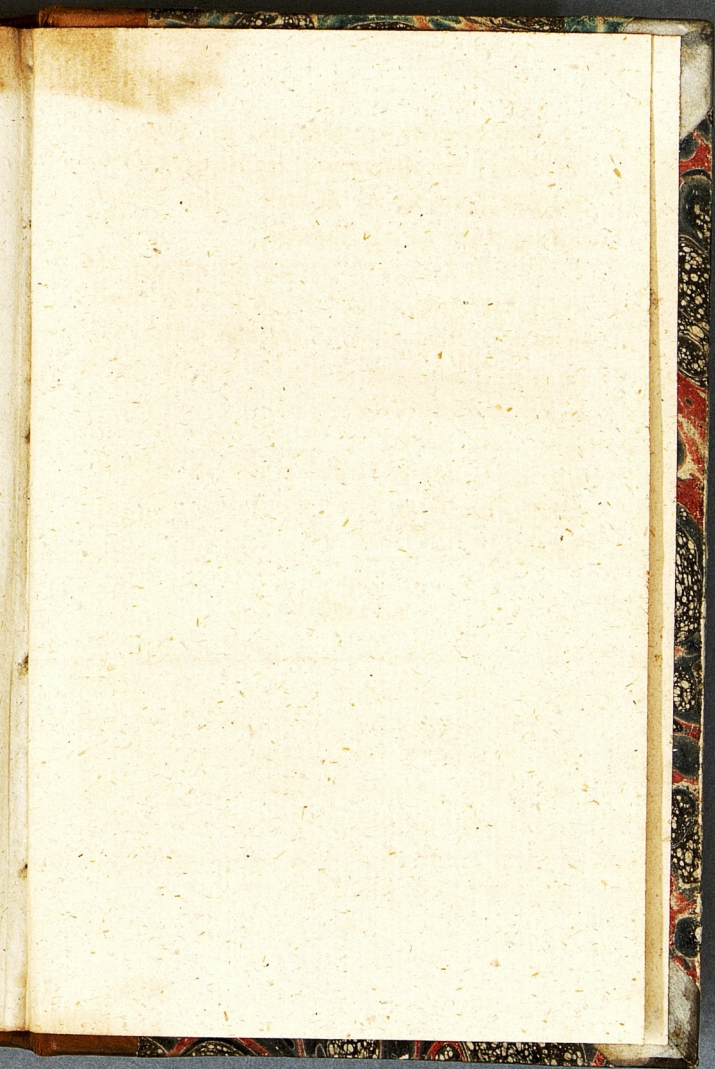
ligast, att ej vidare oroa Miss Aubrey's sinne med sådant, som han höll för utbrött af wansinnighet. — Natten förflöt för husets syfvelsamma inwånare utan hwila och Aubrey hörde med en fasa, som lättare låter föreställa än beskrifwa sig, tecken till brädfkande förberedelser. — Morgondagen kom, och kullet af de ankommande wagnarne träffade hans dra. Aubrey blef alldeles utom sig. — Betjenternes nyfikenhet segrade omfider öfwer deras waksamhet; de smögo sig smänningom bort och lemnade Aubrey under uppsigt af en gammal swag quinna. Han begagnade sig af tillfället; med ett enda språng war han ur rummet och stod innom ett ögonblick der, hwarest alla woro församlade för högtidligheten. Lord Ruthven war den förste som blef honom warse; han steg genast till honom, fattade honom häftigt wid armen och ryckte honom, stum af wrede, med sig ur rummet. På trappan hwiskade han honom i örat: „Glöm ej Er ed, och betänk, att om Er syster ej i dag blir min Fru, så är hon wanbedrad! Quinnorna äro swaga!“ Med dessa ord trängde han honom bort till hans betjenter, hwilka, tillsagda af den gamla quinnan, kommit för att uppsöka honom. — Aubrey kunde ej längre hålla sig upprätt. Hans raseri, som blifwit hämmadt i sitt utbrött, hade söndersprängt en äder, och han fördes genast till sängs. Detta höll likwäl tyst för hans syster, som wid hans inträde

ej varit tillstådes; ty Läkaren wille ej troa henn
ne. — Bröllopet fullbordades, och brud och brud-
gum lemnade London.

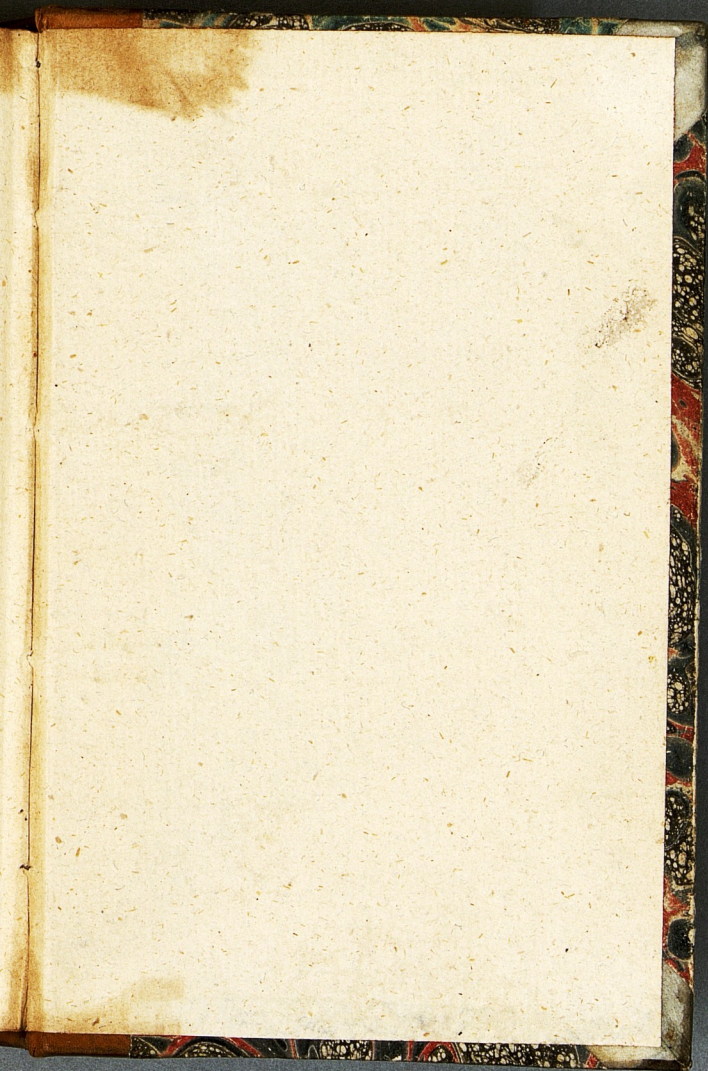
Aubrey's swaghet tilltog mer och mer. Blø-
dets förlust medförde symtomer af dödens annals-
tande. Han önskade, att hans systers förmyndare
måtte kallas till honom, och då midnatts-timman
hade slagit, berättade han allt, hwad Läkaren
i det föregående har läst — och dog i ögonblicket.

Förmyndarne skyndade bort, för att frälso
Miss Aubrey; men det war för sent. Lord Ruth-
ven war förswunnen och Aubrey's Systers hade
blått törsten hos en Vampyr.

www.books2ebooks.eu